

Кройцеръ, Рудолфъ — Kreutzer, Rudolph — бележитъ цигуларъ и компонистъ, род. 16 ноемв. 1766 въ Версайль при Парижъ, умр. 6 ян. 1831 въ Женева, първитъ занятия по цигулка е водилъ баща му (цигуларъ

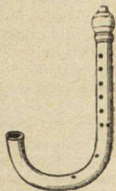

Рудолфъ Кройцеръ

въ Кралския оркестъръ), а после училъ при Ан. Щамицъ — едва 12 годишенъ, пише първия свой цигулковъ концертъ — училъ сжщо и при Виоти; 1790 постъпва въ Кралската капела, после е солистъ въ оркестра на Италианската опера, и започва да пише опери: „Павелъ и Виргиния“, „Жана д'Аркъ въ Орлеанъ“, „Лодоиска“, „Шарлота и Вертеръ“, „Лилския столъ“ и др., имали значителенъ успѣхъ. Следъ свършване на едно голѣмо концертно турне изъ Италия, Германия, Нидерландия и Австрия — 1795 бива назначенъ преподавателъ по цигулка въ Парижката консерватория. 1801—16 е солистъ въ Голѣмата опера, после капелмайсторъ и камервиртуозъ въ частнитъ капели на Лудвика XIII и Наполеона. Славата на К. като компонистъ лежи не въ кржгло 40-тъ негови опери, не толкова и въ цигулковитъ му творби — 21 концерта, ронда и др. соли, дуети, тра и квартети, а главно, въ свѣтвно прочутитъ не-

гови „40 етюда“ за цигулка. Като виртуозъ, играта на К. се е отличавала съ мощността на тона и блѣскавия виртуозитетъ, поради което е спечелилъ славата на единъ отъ първитъ виртуози на своето време, комуто Бетховенъ посвѣтвява своята цигулкова соната ор. 47, известна подъ името „Кройцерава соната.“

Кроморнъ, фр. cromorne, ит. cormone, нѣм. Krummhorn — старъ, духовъ дървенъ инструментъ, съ извѣрната (изкривена) долня частъ. На главната права частъ на звуковата цевъ има 7, а на изкривената 2 отворени тонови дупки за апликатурата. На горния край въ едно казанче се намира едно двойно езиче. Обемътъ му е една нона. Къмъ началото на XVII ст. сж правили цѣло семейство: дискантъ, алтъ, теноръ и басъ, като последния видъ често е билъ наричанъ въ Франция *tournebout*, дето е имало понѣколко свирци на К. въ музикитъ при конюшнитъ на царетъ. К. е родствень на бомхардитъ, и се отличава съ меланхоличния характеръ на звучението си. 2) При органа — свирка съ 8 стъпки, съ мека звучность.

Кроморнъ

Крстичъ, Петаръ — сръбски компонистъ, род. 1877 въ Бѣлградъ, свършилъ гимназия тамъ, училъ една година право, после отива въ Виена (1896) да учи музика, absolвира по композиция при проф. Р. Фуксъ въ консерваторията, а сжщо и въ Бѣлградъ — въ отдѣла музикология при тамошния университетъ; 1903 бива назначенъ за преподавателъ по музика въ 1 мъжка гимназия и диригентъ въ Бѣлградския народенъ театъръ. 1912 напушта театъра, 1914—1921 е директоръ на Сръбското музикално училище въ Бѣлградъ, а после на музикалното училище Станковичъ. Той е инспекторъ по музика при М-вото на просвѣтата, и музикаленъ ржководителъ на Радио-Бѣлградъ. Композиралъ е за оркестъръ, хоръ и соли — върху основа на народната музика, и музи-